

UTDRAG UR ”DEN KIDNAPPADE SANNINGEN. MYTEN OM DEN GIGANTISKA SEXTRAFFICKINGEN”, Dick Wase 2012

En kritisk betraktelse av ”utvärderingen” av sexköpslagen

Anna Skarhed: *Förbud mot köp av sexuell tjänst. En utvärdering 1999-2008*. Betänkande av utredningen om utvärdering av förbudet mot köp av sexuell tjänst. Stockholm 2010.

Den svenska sexköpslagen har presenterats som något nytt och unikt inom prostitutionsbekämpningen, men egentligen är den, som vi sett, ett eko av de medeltida, kyrkliga regler som under 1400-talet började straffa sexköp för vissa män (gifta och prästerliga), samtidigt som de prostituerade inte straffades¹. Även om de som initierade lagen på 1990-talet kanske inte var medvetna om detta, så är det ändå ett talande faktum, eftersom det visar att den svenska sexköpslagen står på samma grund som moralistiskt puritanska värderingar hos den katolska kyrkan under medeltiden. Det är något man bör ha i åtanke när man skärskådar den s k ”utvärdering” av sexköpslagen som presenterades sommaren 2010.

Sedan den svenska sexköpslagen infördes 1999 har från flera håll framförts uppmaningar om en ”heltäckande och oberoende” utvärdering av densamma². Längre dock regeringen emot, men 2008 tillsattes en ”förutsättningslös” utredning om sexköpslagen. Emellertid var det allt annat än en förutsättningslös sådan, eftersom man i praktiken utfärdade ett förbud mot att utredaren skulle kunna komma fram till att lagen inte fungerat, eller varit bra. Vi får veta att *[e]n utgångspunkt för vårt arbete har varit att köp av sexuell tjänst fortfarande ska vara kriminaliserat*³. Visserligen lägger man sedan till att *[d]etta innebär dock inte att vi ålagts ett okritiskt förhållningssätt till förbudet. Uppgiften att utvärdera tillämpningen och effekterna av förbudet innefattar att göra en kritisk granskning och om kriminaliseringen visar sig inte ha fått avsedd effekt eller om det finns problem när det gäller förbudets tillämpning är det givetvis något som ska redovisas och som kan utgöra skäl att förändra lagstiftningen*. Men det är minst sagt föga trovärdigt, eftersom det skulle verka absurt, och synnerligen generande för den svenska regeringen och riksdagen, om en utredning skulle komma fram till att en lag som deklarerats som ”okränkbar” inte fungerar, eller kanske rent av är skadlig. Det är därför inte svårt för vilken tänkande människa som helst att inse att direktivet är synonymt med inte bara en munkavle, utan också en pekpinne för vad man **måste** komma fram till. ”Utredaren” själv bekräftade att hon inte kunde (eller ville) agera kritiskt granskande vid den presskonferens som hölls vid ”utvärderingens” släppande, då hon tydligt, angående de slutsatser man kommit fram till, deklarerade att *egentligen tycker jag att det är ganska självklara slutsatser. Men det viktiga har ju varit för utredningen att försöka så att säga få underlag, för att kunna dra dem. Och vi har ju jobbat på det sättet*⁴.

Arbetet med den s k utvärderingen har alltså, enligt utredarens egen utsago, bedrivits på så sätt att man eftersökt sådana källor som kan användas som bekräftelse för den officiella bild av prostitutionen som kommer till uttryck i lagens förarbeten, och som kan ge bilden av att lagen varit framgångsrik. Det betyder också att man har måst nonchalera all forskning och alla utsagor som kan påverka bilden negativt, vilket utredaren också gjort – och det är nog det enda som är förbehållslöst! Inte någonstans i hela ”utvärderingen” refereras till en enda källa som har kritiska synpunkter angående sexköpslagen och det är utan tvekan endast av kosmetiska skäl som två författare kritiska till den officiella prostitutionsagendan har tagits med i referenslistan, nämligen Susanne Dodillet och Petra Östergren. Ingen av dem, eller deras kritik, finns med i ”utvärderingens” text eller noter⁵. Man är därför högst tveksam till om dessa bägge källor ens öppnats upp av ”utredaren”, än mindre lästs.

Kritiken har varit massiv mot denna s k ”utvärdering”, vilken nära nog måste betecknas som en parodi på vetenskaplig metodik och kritiskhet⁶. Att medvetenheten om detta också är hög hos utredaren själv, och beställaren – regeringen genom justitieminister Beatrice Ask – framgår av den totala och bekräftande tystnad som man iakttagit inför samma kritik⁷. ”Utredaren” och regeringen vägrar att besvara kritiken, men det hindrar inte den förstnämnda från att framträda på ett abolitionistiskt ”väckelsemöte” i Köpenhamn, en påstådd konferens

1 Wase 2008 s 162.

2 Hagwall & medförfattare.2010.

3 Skarhed 2010 s 59.

4 Wase 2010c, Dougherty 2010, Dodillet 2010.

5 Wase 2010c, Persson 2010.

6 Wase 2010c, Dougherty 2010, Persson 2010, Agustín & Persson 2010a, Dodillet 2010, Lindberg & Berg 2010, Hagwall & medförfattare 2010, Agustín & Persson 2010b, m fl här i referenslistan inte medtagna.

7 Agustín & Persson 2010b.

om prostitution och trafficking, där i programmet – precis som i den abolitionistiska litteraturen – frånvaron av kritiska forskare är fullständig⁸. Där kan ”utredaren”, utan att riskera att bli påmind om vilket katastrofalt undermåligt arbete hon gjort, framföra sina påståenden till lojalt supporterande åsiktsfränder. Men trots kritiken är intentionen att genomföra de rekommendationer som ”utvärderingen” levererar.

Källorna

De källor som räknas upp⁹ är Socialstyrelsen, Rikskriminalpolisen, Prostitutionsgrupperna, BRÅ, NIKK (Prostitution i Norden), Attitydundersökningar, Studier om prostitutionen på Internet, samt svar från kvinnor med erfarenhet av prostitution i nätverket PRIS (Prostituerades Revansch I Samhället), som består av personer som tagit sig ur prostitutionen, och Rose Alliance, som *beskriver sig som en organisation för sex- och erotikarbetare*¹⁰. Angående polisen har man sänt en enkät till samtliga polismyndigheter i landet och gjort uppföljande intervjuer med ett urval poliser och polisanställda¹¹. Några uppföljande intervjuer med prostituerade har dock inte gjorts, men en mycket emotionellt laddad berättelse av en prostituerad som hoppat av, och som numera ska vara medlem av PRIS, bifogas¹² enligt den ovederhäftiga metodik som Childwatch kritiserar NGO:er för när det gäller vinklingen av barn och prostitution¹³. Man har alltså inte ansträngt sig för att lyssna till de prostituerade tillnärmelsevis i samma omfattning som på polisen och den enda prostituerade som överhuvudtaget får komma till tals är en som är ”rätt”. Det vittnar en hel del om samma inställning som Laura Agustín refererar från en konferens i Spanien rörande ”[p]rostitution och trafficking av kvinnor för sexuell exploatering”. Mitt i diskussionslarmet reser sig en kvinna upp och frågar om det är möjligt att få höra några prostituerades synpunkter, varvid en representant för ett internationellt kvinnoprogram griper mikrofonen och skriker: *Vi behöver inte tala med prostituerade för att veta vad prostitution är*¹⁴. Det är alldeles uppenbart att ”utredaren” delar denna uppfattning.

Intressant nog så avslöjas ”utredarens” inställning till ”fel” prostituerade – d v s de som inte betraktar sig som offer – när organisationen Rose Alliance nämns. Det sägs vara en organisation som *beskriver sig* (min emfasering) *som en organisation för sex- och erotikarbetare*¹⁵. Det **är** alltså inte en organisation för sexarbetare, eftersom det enligt ”utredaren” inte existerar sådana. Hon har nämligen *försökt undvika uttrycken sexsäljare* (min emfasering) *och att sälja sex* (min emfasering) *eftersom dessa, enligt vår mening, ger bilden av en affärstransaktion mellan två jämställda parter vilket, som ovan angetts, ytterst sällan motsvarar verkligheten*¹⁶. Möjligen har det angivits, men emellertid helt utan underbyggande vetenskapligt stöd som objektivt kan säga att det är så. Istället har det ivrigt refererats till de ideologiska påståendena i lagens förarbeten.

Anmärkningsvärt är också att det anges att [v]i har under vårt arbete kunnat konstatera att det finns en i det närmaste osannolikt stor mängd information i form av rapporter, artiklar och uppsatser som producerats av både institutioner och enskilda forskare och som innehåller fakta och diskussion kring prostitution och människohandel¹⁷. Men ändå har man inte använt sig av ett enda arbete som kritiskt granskar sexköpslagen eller den politiskt korrekta bilden av sexarbete/prostitution. Det är minst sagt ynkligt!

”Utvärdering” av sexköpslagens påverkan på trafficking

Så vad är det då i utredningen som är så undermåligt? Ja, tyvärr måste man säga det mesta, men eftersom denna skrift i första hand handlar om sextraffickingmyten så kan det vara en bra utgångspunkt att börja där. ”Utredaren” har ju haft i uppgift att *analysera vilken betydelse [sexköps]förbudet har haft för formerna, förekomsten och utvecklingen av människohandel för sexuella ändamål i Sverige*¹⁸.

Redan inledningsvis ansluter sig ”utredaren” i svepande formuleringar till bilden av den stora kriminella verksamhet detta antas vara: *Människohandel för sexuella ändamål drabbar i första hand unga kvinnor och*

8 <http://www.grossefreiheit.dk/9304/Programme>.

9 Skarhed 2010 s 101ff.

10 Skarhed 2010 s 51.

11 Skarhed 2010 s 50.

12 Skarhed 2010 s 273ff.

13 Children and prostitution 1996.

14 Agustín 2007 s 160f.

15 Skarhed 2010 s 51.

16 Skarhed 2010 s 61.

17 Skarhed 2010 s 60.

18 Skarhed 2010 s 49.

flickor. Den exakta omfattningen av människohandeln i världen är inte känd eftersom mörkertalen är höga, men det är allmänt erkänt att människohandel utgör en av de mest vinstbringande formerna av internationell organiserad brottslighet¹⁹. Som vi tidigare sett finns det inget som helst vetenskapligt eller rättsligt underlag för detta påstående, vilket uteslutande kan hänföras till överdrifernas, eller snarare sagans värld. Senare refererar man också den fantasissiffra som påstås ha hävdats av IOM, om 500.000 kvinnor årligen till någon av EU:s medlemsstater såsom offer för människohandel²⁰. Visserligen sägs det att kunskapen om omfattningen av prostitution och människohandel för sexuella ändamål således [är] begränsad²¹, men ändå kan man tveklöst och helt säkert hävda att [s]edan [sexköps]förbudet infördes för drygt tio år sedan har den omfattande kriminella verksamhet som betecknas som människohandel, och som syftar till ekonomisk vinning genom att utnyttja människor, ofta för sexuell exploatering, ökat i omfattning och blivit ett allvarligt problem också i vårt land²². Man kan ju i detta sammanhang verkligen fråga sig vad det är som gör att man i denna ”utvärdering” så tvärsäkert kan påstå det? Vi har ju inga som helst jämförelsesiffror vare sig med omfattningen före sexköpslagen eller internationellt, annat än guesstimater, och som vi sett så bekräftar t ex inte BRÅ-utredningen 2008 (bilaga 3) detta påstående. Men den utredningen har tydligen inte konsulterats, trots att den står med som källa. Förmodligen därför att den – trots sin politiska korrekthet – inte kunde ge bidrag till bilden av den ”framgångsrika” sexköpslagen.

Uppgiften är svår, sägs det²³, men trots det kan man ”konstatera” att [ä]ven om det är svårt att bedöma den exakta omfattningen av människohandel för sexuella ändamål i Sverige anses etableringen av denna typ av kriminalitet ha betydligt mindre omfattning här än i andra jämförbara länder²⁴. Och vilka är det då som **anser** att traffickingen är mindre i omfattning i Sverige än i jämförbara länder? Jo, [p]oliser på fältet liksom socialarbetare som arbetar med dessa frågor uppger att kriminella grupper som säljer kvinnor för sexuella ändamål uppfattar Sverige som ”en dålig marknad”²⁵. Och vad grundar de det på undrar man då? Men det får vi inte veta. Istället understryker man denna glädjande ”slutsats” med att meddela att Rikskriminalpolisen anser att det är uppenbart att förbudet mot köp av sexuell tjänst fungerar som en barriär för människohandlare och kopplare att etablera sig i Sverige²⁶. Inte heller här får vi några upplysningar om vad detta **tyckande** grundar sig på. Vi ska tro på det enbart därför att det är ”poliser”, ”socialarbetare” och ”Rikskriminalpolisen” som säger det. Ungefär som om dessas tyckande är ett objektiva kriterium på sanning. Utredningen själv fyller på med att påstå att [f]örbudet mot köp av sexuella tjänster kan då genom att minska efterfrågan bidra till att förhindra en etablering av grova brottsorganisationer i Sverige²⁷.

För att ge sken av att sexköpslagen skulle ha någon sorts positiv inverkan på kampen mot ”sextraffickingen” måste man alltså ta till det tunga artilleriet. ”Grova brottsorganisationer” talas det om, trots att det i verkligheten nästan alltid handlar om tillfälliga, spontana och små ”nätverk” som sköter förmedlingen av illegala migranter. Men Rikskriminalpolisen kan ändå påstå att förbudet mot köp av sexuell tjänst fungerar som en barriär för människohandlare och kopplare att etablera sig i Sverige²⁸. Men egentligen visar det ju bara antingen hur okunnig man är på polisen, eller också att man av politiskt korrekta krav måste säga ”rätt” saker.

Men vad säger oss då den enda tillförlitliga tillgängliga statistiken, nämligen brottsstatistiken? Går man till TIP-rapporternas redovisande av dömda i de olika nordiska länderna så framträder en bild som inte på minsta sätt kan bekräfta polisens och socialarbetarens åsikter. Som tidigare har framgått så är TIP-rapporten (och andra, t ex BRÅ-rapporten, bilaga 3) problematisk därför att den blandar ihop trafficking- och koppleridömda (eftersom vissa länders egen statistik gör det). Därför presenteras här två varianter på statistiken; dels de siffror för åren 2003-2008 som anges i TIP-rapporten, dels de siffror som gäller när försök till eliminering av koppleridomar, de år de är sammanblandade med trafficking-dito, har gjorts. Resultatet för antalet traffickingdömda åren 2003-2008 är då detta:

19 Skarhed 2010 s 14f.

20 Skarhed 2010 s 121.

21 Skarhed 2010 s 17.

22 Skarhed 2010 s 57.

23 Skarhed 2010 s 100.

24 Skarhed 2010 s 20.

25 Skarhed 2010 s 122.

26 Skarhed 2010 s 123.

27 Skarhed 2010 s 122.

28 Skarhed 2010 s 123.

Land	TIP-siffror	korrigerade siffror
Sverige	56	22
Danmark	24	16
Finland	16	16
Norge	9	9

Förutom att detta visar att Finland och Norge har varit bättre på att skilja trafficking- och koppleridomar åt än Sverige och Danmark (och att vi i Sverige tydligen har väldigt mycket större koppleriverksamhet än i Danmark), så visar det tydligt att det inte finns något som helst underlag för att ”tycka” att sexköpslagen har varit dämpande på trafficking/människohandel jämfört med jämförbara länder. Det är – förutsatt att inte ”utredaren” vill påstå att danskar, finnar och norrmän har än mer inkompetenta poliser än Sverige – uppenbart att påståendet om att sexköpslagen skulle vara dämpande på människohandeln absolut inte är någonting annat än ett önsketänkande! Och att, som ”utredaren” gör, påskina att *etableringen av denna typ av kriminalitet ha[r] betydligt mindre omfattning här än i andra jämförbara länder*²⁹, är ju närmast bedrägeri! I vilket fall som helst så är det verkligen inget kritiskt utvärderande, bara ett ”papegojaktigt” upprepande av andras oundersökta **åsikter**, vilka passar in i de resultat som man redan på förhand hade bestämt att utredningen skulle komma fram till.

”Utvärdering” av sexköpslagens påverkan på attityder

En annan fråga där subjektiviteten och strävan efter att tillfredsställa den politiska korrektheten visar sig tydligt i denna ”utvärdering” är vad gäller svenska folkets opinion rörande sexköpslagen. ”Utredaren” anser sig kunna visa på att en attitydförändring har skett hos svenska folket efter att sexköpslagen införts, och att den alltså har varit framgångsrik i att ”rätta till” människors åsikter. Förutom att denna slutsats – som vi ska se – inte har någon reell grund, så är själva synsättet i sig djupt odemokratiskt och faktiskt rent totalitärt. I strid mot en folkopinion sitter ett antal ideologiskt ”rättrogna” individer och anser sig veta bättre än vad folket gör – trots att de inte har ett hållbart vetenskapligt underlag för sin ”kunskap”, bara en moralistisk grundsyn. Men, vilket är betydligt allvarigare, man anser sig också via lagstiftning ha rätten att vrida den ”felaktiga” opinionen ”rätt”. Även med en lag som förkastats av remissinstanserna³⁰. Ett sådant djupt elitistiskt upphöjande av sin egen position till makt att lagstifta skulle orsaka ett ramaskri om det gällde t ex raser, homosexuella, yttrandefrihet eller närmast vad som helst som skulle utpeka en speciell grupp, men bara för att det gäller sex – djupt moralistiskt rotat i kristen, puritansk tradition – så ifrågasätts det inte att man skapar ”normerande” lagar. ”Normerande” lagar av ett sådant slag har vi knappast sett i Europa sedan raslagarna i Tyskland på 30-talet och lagarna mot ”klassfiender” i Sovjetunionen.

Men, förutom det gigantiska demokratiska underskott som finns i införandet av sexköpslagen så är resonemanget om att den normerande lagen skulle ha haft framgång helt utan bäring. ”Utredaren” hänvisar till tre undersökningar som sägs påvisa att lagen har fått svenska folket att stå bakom sexköpslagen: *Åren 1999 och 2002 genomförde SIFO, på uppdrag av dagspressen, undersökningar baserade på telefonintervjuer med ett urval på ca 1 000 personer över 15 år och år 2008 genomfördes, inom ramen för forskningsprojektet Prostitution i Norden, en enkätstudie som bl.a. innehöll frågor om attityder till köp och försäljning av sexuella tjänster. De som besvarade enkäten var drygt 1100 personer mellan 18 och 74 år vilket motsvarade en svarsfrekvens på cirka 45 procent*³¹. Resultaten i dessa undersökningar visade att 76 procent 1999 och 2002 var för sexköpslagen, och 71 procent 2008. Detta ställs mot en undersökning från 1996, i vilken 67 procent av de svarande var emot en kriminalisering. Sedan tillfogas att stödet för sexköpslagen var större hos yngre än hos äldre. *I de båda SIFO-undersökningarna 1999 och 2002 var stödet för en kriminalisering störst i gruppen 15-29 år där 84 procent av de svarande år 1999 och 87 procent av de svarande år 2002 var för en kriminalisering. På liknande sätt var stödet i 2008 års undersökning störst i gruppen 18-28 år där 78 procent av de svarande ville behålla sexköpslagen*³². Något som man senare anser sig kunna bygga på med att påstå att stödet bland unga kan förväntas komma att bestå³³. Vi får dock inte veta varför.

Detta med ungdomarnas attityd är ju dock verkligen ägnat att förvåna, eftersom man tidigare har redovisat uppgifter som säger att [d]rygt fyra av tio [ungdomar i åldern 16-25] ansåg att det är acceptabelt att ha sex mot

29 Skarhed 2010 s 20.

30 Skarhed 2010 s 74.

31 Skarhed 2010 s 123.

32 Skarhed 2010 s 125.

33 Skarhed 2010 s 126.

ersättning om båda är med på det. En av tio kunde tänka sig att själv ta emot ersättning för sex och killar var mer positivt inställda än tjejer³⁴. D v s att nära hälften av ungdomarna – trots att de vuxit upp i ett samhälle som ständigt upprepar prostitutionens förkastlighet – kan acceptera sexköp. Borde inte det leda till att man ställt frågan, ”hur mycket kan man lita på dessa undersökningar 1999, 2002 och 2008”?

Exakt samma fråga borde kanske också ha ställts utifrån att undersökningen 1996 och 1999 differentierade så väldigt i utfall. Hur kan 67 procent på tre år bli 15 och 33 bli 67 i ett klimat där lagen varit synnerligen omstridd? En lag som dessutom har förkastats av remissinstanserna, och där den politiska oppositionen har röstat emot. Är det verkligen trovärdigt? Borde man inte utifrån dessa bägge besvärande faktorer istället ha frågat sig om SIFO-undersökningar av detta slaget verkligen är pålitliga? Om en person blir uppringd av någon så vet den ju att den på något sätt inte är osynlig, och hur många är egentligen då beredda att svara sanningsenligt på en fråga som så tangerar skam och stigmatisering om man svarar ”fel”? Tror verkligen ”utredaren” själv på att man får ett sanningsenligt utfall i ett sådant läge? Men vi får inte veta vad hon tror, för dessa kritiska funderingar kom uppenbarligen inte fram, trots diskrepansen mellan ungdomarnas svar till ungdomsstyrelsen och de till SIFO. Inte heller ställde man sig frågan om skillnaden i attityd mellan 1996 och 1999 istället för verklig attityd kanske hellre kan spegla att människor i ett allt mer fördömande samhällsklimat svarar ”korrekt” eller inte alls. Något som borde ha bidragit till att ”utredaren” kunde ha ställt sig frågan hur tillförlitlig undersökningen från 2008 kan vara, när över hälften av de tillfrågade valde att inte svara. Kanske man åtminstone borde ha funderat över vilka som är mest motiverade att inte svara? Man ska vara stark för att kunna stå upp och svara ”fel” i ett så intensivt sexualfördömande samhälle som Sverige är i detta avseende – även om det sågs vara anonymt. Att svara ”rätt” kostar däremot inte på alls.

Ett tydligt tecken på felmarginalerna i frågeformulär och intervjuer i ämnet sexualia är t ex en undersökning i Nederländerna 1998 kring hur många män som uppsökte sexarbetare. Endast tre procent av 18- till 50-åringar medgav att de gjort så det senaste året, medan kalkyler grundade på uppskattat antal sexarbetare, genomsnittligt antal betjänade kunder, och genomsnittlig besöksfrekvens fick fram att 16 procent av de holländska männen besökt en sexarbetare det senaste året³⁵. D v s att mer än 80 procent av de svarande som besökt bordell i undersökningen ljög! Egentligen borde det vara självklart att någon gjorde en enkät på attityderna till att svara på enkäter rörande prostitution, sexköpslagen och sexualia överhuvudtaget.

Borde inte utredaren också ha kollat av andra forum som kan vittna om opinionen i detta? Som t ex debattsajten Newsmill där det efter 12.466 millningar (mars 2011) om sexköpslagen är 80 procent av läsarna som är arga på sexköpslagen – och endast 13 procent är glada. Där är det alltså en förödande majoritet mot lagen! Intressant i det sammanhanget är också vad som i slutänden sägs i debatten i ”The Economist”, hösten 2010, rörande frågan om huruvida prostitution ska vara legaliserat eller förbjudet. Efter avslutad debatt skriver redaktören John Parker: *Läsarna har överväldigande röstat för motionen som lyder: detta hus anser att prostitution ska vara laglig. Majoriteten är högre än de flesta andra allmänna åsiktsdimensioner*³⁶. Att döma av Newsmill och The Economist så är det alltså en förkrossande majoritet som är **mot** lagar typ sexköpslagen! Men uppenbarligen bryr sig inte ”utredaren” i denna ”utvärdering” om att ta in något som avviker mot det beställda slutresultatet. Åter igen ser vi att arbetet är ljusår från en verkligt vetenskaplig och metodisk utredning!

”Utvärdering” av sexköpslagens påverkan på prostitutionens omfattning

Angående huruvida sexköpslagen påverkat prostitutionens omfattning eller inte säger ”utredaren”: *Om man utgår från hur många kommuner och polismyndigheter som enligt Socialstyrelsens kartläggningar uppgett sig ha kännedom om att det förekommer prostitution inom det egna området tyder ingenting på att det mellan åren 1998 och 2007 har skett några större förändringar av prostitutionens utbredning*³⁷. Det fyller man senare på med att säga att [s]om ovan beskrivits finns inte några närmare uppgifter om omfattningen av den prostitution som förekommer på hotell och i restauranger eller i anslutning till sk sexklubbar. *Ingenting tyder dock på att omfattningen av dessa prostitutionsformer skulle ha ökat under senare år, för att avsluta med följande slutsats: Sammantaget innebär detta att vi anser oss kunna dra slutsatsen att prostitutionen totalt sett i vart fall inte har ökat i Sverige sedan år 1999.*

Men det är verkligen en gåta hur utredaren så kategoriskt kan konstatera de ”positiva” effekterna av sexköps-

34 Skarhed 2010 s 116.

35 Vanwesenbeeck 2001 s 271.

36 <http://www.economist.com/debate/days/view/575>.

37 Skarhed 2010 s 114.

lagen, eftersom hon också meddelat följande: *Det har visat sig vara en svår uppgift att utvärdera effekterna av förbudet mot köp av sexuell tjänst. Prostitution och människohandel för sexuella ändamål är komplexa och mångfacetterade samhällsfenomen som delvis försiggår i det fördolda. Den ökade internationaliseringen och Internet som en ny arena för prostitution gör det också svårt att överblicka utbredningen. Trots att det finns ett stort antal rapporter, artiklar och uppsatser som behandlar dessa företeelser är kunskapen om omfattningen av prostitution och människohandel för sexuella ändamål således begränsad* (min emfasering). Detta gäller särskilt kunskapen om personer som är verksamma som prostituerade på andra arenor än i gatumiljön och på Internet liksom kunskapen om förekomsten av prostitution utanför storstadsområdena³⁸.

Andra uttalanden som är ägnade att kasta tvivel över utredningens ”säkra” resultat är: *De empiriska undersökningar som genomförts har i vissa fall haft begränsad omfattning och det förekommer olika arbetsätt, metoder och syften. Bland annat mot den bakgrunden kan det ibland finnas skäl att tolka resultaten med försiktighet. Men trots det fortsätter man: Med dessa reservationer gjorda anser vi emellertid att det ändå är möjligt att dra slutsatser utifrån det material vi haft tillgång till och de resultat vi presenterar utifrån detta underlag är enligt vår uppfattning en så tydlig bild som det i dag är möjligt att åstadkomma*³⁹. Men det är ju inte möjligt att åstadkomma något annat än en grumlig bild! Vidare fortsätter man: *Bl a gör den ökade internationaliseringen och ökningen av personer som annonserar på Internet att polis och sociala myndigheter får problem att överblicka utbredningen... samt att det inte är möjligt för utredningen att inom sina ramar producera den exakta kunskap om prostitutionen som politiker och debattörer efterfrågar; men som varken myndigheter eller forskare hade lyckats få fram under de dryga tio år som förbudet mot köp av sexuell tjänst funnits*⁴⁰.

Man konstaterar också: *Socialstyrelsen har således i sin senaste uppföljning 2007 inte redovisat någon samlad bedömning av prostitutionens omfattning. I ett inledande metodavsnitt anges att uppgiften att kartlägga prostitution är komplicerad, att mycket av det som hör prostitutionsvärlden till är dolt, otillgängligt eller skambelagt, att studier av prostitution möter diverse hinder och att detta innebär att det inte går att få en exakt bild av prostitutionen och dess omfattning, oavsett vilken metod man använder*⁴¹. D v s att Socialstyrelsen konstaterar att man inte har en aning om de faktiska förhållandena.

Men det finns uppgifter även i ”utredningen” som direkt talar emot de ”positiva” slutsatser som ”utredaren” är beordrad att komma fram till. Särskilt när det gäller Internet. Visserligen börjar man med en kryptisk uppgift om att *2008 undersökte Rikskriminalpolisens IT-brottssektion webbplatser inriktade på prostitutionsannonser och fann 417 annonser där 376 kvinnor, 10 transsexuella och 31 män bjöd ut sina tjänster*⁴². Men det är ju ingenting som säger oss ett enda dyft om prostitutionens omfattning, eftersom vi inte har några jämförande siffror. Däremot blir det högst påtagligt när vi får veta att [*å*]r 2007 angavs att *57 personer sålde sex via Internet i den ”svenska delen” av Öresundsregionen. Motsvarande antal år 2008 var 78. Så fylls det på med att vi blir upplysta om att [k]ompetenscenter Prostitution i Malmö har beskrivit en kraftig ökning av annonseringen på Internet med en fördubbling av annonserna avseende sexuella tjänster mellan 2008 och 2009. I den rikstäckande enkätundersökning som genomfördes 2009 uppgav 56 procent av de ungdomar som hade erfarenheter av att sälja sex att Internet var det vanligaste sättet att komma i kontakt med sexköpare. Detta innebar en tredubbling jämfört med år 2004 då drygt 16 procent angav Internet som kontaktsätt*⁴³. D v s att vi här har två tydliga vittnesmål om en kraftig **ökning** av internetprostitutionen!

Ett annat förhållande, som direkt talar för en ökning av prostitution – stick i stäv mot ”utredarens” utsagor – är också det som meddelas om prostitutionsgruppernas uppfattning. De uppger nämligen att *intresset av att komma i kontakt med dem för råd, stöd och hjälp inte har förändrats i samband med kriminaliseringen. Prostitutionsenheten i Stockholm har under 2000-talet haft en stor ökning av antalet klientkontakter i sin verksamhet och antalet individuella samtal på enheten räknas årligen i tusental*⁴⁴. Hur är detta möjligt i ett samhälle som tack vare sexköpslagen inte har sett en ökning av prostitutionen?

Angående kontakterna på andra arenor än gatan och internet så får vi reda på att [*c*]irka *sju procent av de tillfrågade företagen uppgav att det förekommit sådana kontakter. Bland dessa företag fanns det såväl hotell- och restaurangverksamheter som barer, pubar, kaféer och nattklubbar*⁴⁵. Och det är ju verkligen ägnat till att fråga sig vad detta vittnar om. Är verkligen hotell och restauranger, eller deras förväntat lojala arbetare, villiga

38 Skarhed 2010 s 17f.

39 Skarhed 2010 s 18.

40 Skarhed 2010 s 100.

41 Skarhed 2010 s 106.

42 Skarhed 2010 s 110.

43 Skarhed 2010 s 110.

44 Skarhed 2010 s 129.

45 Skarhed 2010 s 112.

att uppge omfattningen av denna – om ”snyggt” skött – för verksamheten rimligen gynnsamma verksamhet⁴⁶? Hur som helst så kan ingen tvekan råda om att denna typ av verksamhet förekommer⁴⁷. Men att man kan säga att [I]ksom beträffande sexklubbar och massageinstitut finns det inget som talar för att personer som tidigare befunnit sig i gatuprostitutionen har flyttat till hotell- och restaurangprostitution⁴⁸ är verkligen ett mysterium, eftersom Socialstyrelsen hävdar följande: *Som framgår av Socialstyrelsens kartläggning för 1998-99 och intervjuer i nuvarande kartläggning så minskade eller försvann gatuprostitutionen i alla tre storstäder (Malmö, Göteborg, Stockholm) direkt efter sexköpslagens införande men kom sedan tillbaka om än i minskad skala. Enligt en intervjuperson i Göteborg försvann de som hade möjlighet (och tillgång till Internet, mobiler, hotell och hjälp av taxichaufförer) från gatuprostitution i samband med sexköpslagen medan de som blev kvar var ”längst ner på skalan” - ca 30 kvinnor som av olika anledningar befann sig i ett ”struligt liv”⁴⁹. D v s att denne informant rakt ut säger att de kvinnor som hade möjlighet inte försvann från prostitutionen, men däremot till Internet, mobiler, hotell och taxichaufförer! Samme person tillägger att han har sett att några nya personer har tillkommit i gatuprostitutionen sedan sexköpslagen trädde i kraft men att de oftast försvinner snabbt efter att ha fått, och delat ut, telefonnummer och adresser till presumtiva köpare. Intervjupersonen berättar att det tidigare förekom att gymnasietjejer efter skolårets slut dök upp på gatan i Göteborg i maj-juni. Han menar att sexköpslagen har minskat den och andra typer av nyrekrytering av unga kvinnor men öppnat en lucka för hallickar för utländska sexsäljare som befinner sig i Sverige en kort tid. Medan svenskfödda sexsäljare enligt samma intervjuperson numera inte blir långvariga i gatuprostitutionen, tenderar de med migrationsbakgrund, från exempelvis Polen, att bli kvar. D v s att svenska tjejer nu söker sig till andra prostitutionsmiljöer, men istället har sexköpslagen öppnat upp för utländska prostituerade. Här har vi verkligen ett praktexempel på hur ”utredaren” arbetar. Eftersom det i materialet man använder finns svart på vitt sådant som motsäger den av regeringen beställda, förutbestämda slutsatsen så måste man nonchalera dessa uppgifter. Dessutom gör man ett påstående om att det inte finns något som ”talar för” men anger inte varför inget talar för det. Detta är ett fullständigt värdelöst uttalande!*

Om ”utredaren” också vidgat vyerna utöver de närmaste grannländerna och en holländsk utvärdering kunde hon ha sett att fenomenet med att prostitutionen flyttar inomhus eller annorstädes – inte försvinner – tycks vara en effekt som sker i alla fall där man försöker sätta hårt mot ”osedligheten”⁵⁰. I en studie av effekterna av borgmästare Giulianis aktioner mot prostitutionen i New York⁵¹ fann man också att en stor mängd av sexarbetarna flyttade inomhus och, paradoxalt nog, istället för att se sitt engagemang i sexindustrin som tillfälligt började betrakta det som en långtida sysselsättning, erbjudandes avancemangsmöjligheter, likt andra yrken. Så ironiskt nog tycks de hårda tagen mer permanentat sexarbetares engagemang i yrket istället för att få dem därifrån. Om denna s k ”utvärdering” på något sätt hade levt upp till den falska etikett som satts på den borde detta ha varit en effekt som man också skulle ha utrett. Senare har den danska prostitutionsrapporten, 2011, visat att om kunderna skulle kriminaliseras angav endast elva procent att de skulle sluta sälja sex⁵². En siffra som snart skulle kunna fyllas ut av nya arbetare i branschen.

Angående uppgifterna om den minskande förekomsten av gymnasietjejer i gatuprostitutionen i maj-juni så är ”utredarens” tvärsäkra påstående att [e]xponeringen av unga på Internet har utvecklats oavsett förbudet mot köp av sexuell tjänst⁵³ högst intressant. Men vi får inte veta någonting om vad hon baserar detta påstående på. Men vad man verkligen efterlyser i det sammanhanget är ju en reflektion kring huruvida sexköpslagen faktiskt har **ökat** ungdomsprostitutionen. Om de gamla invanda mönstren, och en mer omfattande gatuprostitution fortsatt kanske färre skulle ha sökt sig till Internet för tillfälliga förbindelser? För när de väl är där så fungerar ju det inte bara säsongsmässigt, utan kan enklare rulla på året runt. Hade alltså sexköpslagen inte införts kunde då marknaden för unga som vill tjäna pengar på detta vis alltså ha varit mindre gynnsam? Det vet vi naturligtvis inte, men det är definitivt en fråga som borde ha ställts i denna s k ”utvärdering”. Särskilt, som vi har sett,

---

46 Detta är dock lite motsägelsefullt. I Socialstyrelsens rapport 2007 berättas t ex om en ”näthallick” som påpekar att hotellägare inte vill ha synlig prostitution i sina lokaler och sexsäljare måste se ut som stereotypiska ”horor” för att potentiella sexköpare ska ”förstå att det kostar” (Socialstyrelsen 2007 s 31). Å andra sidan anger man att de som tjänar på prostitutionen är s.k. hallickar (som inte ansetts vanligt i Sverige) samt taxichaufförer, lokalägare, hotellägare, hotell och restaurangpersonal, personer som hjälper till att göra hemsidor, ägare av teknologi etc (Socialstyrelsen 2007 s 46).

47 Socialstyrelsen 2007 s 7.

48 Skarhed 2010 s 112.

49 Socialstyrelsen 2007 s 45.

50 Siegel 2009.

51 Murphy & Venkatesh 2006.

52 Kofod & medförfattare 2011 s 275, 276.

53 Skarhed 2010 s 121.

som ungas internetprostituering tycks ha mer än tredubblats mellan 2004 och 2009.

Det intressanta är också att vad vi faktiskt får veta vittnar om att sexköpslagen har haft en högst temporär och kortvarig effekt på gatuprostitution, men inte någon inverkan på prostitutionen i stort. Intressant är då att ”utredaren” exemplifierar med Bergen i Norge, där hon meddelar att *gatuprostitutionen nästan helt försvann... i samband med att ett förbud mot köp av sexuell tjänst infördes i Norge år 2009*⁵⁴. Det blir då närmast uppseendeväckande att gatuprostitutionen efter det norska förbudet ökat kraftigt i de svenska storstäderna, och det tydligtvis är från Norge som många av dessa nya prostituerade anländer⁵⁵. D v s, att sexköpsförbud inte gör slut på någon prostitution. Det bara flyttar på den temporärt, liksom förmodligen också på kunderna.

Vad som också är synnerligen illa i ”utvärderandet” av verkningarna på prostitutionens omfattning i detta arbete är påståendet att Sverige haft mindre ökning av gatuprostitutionen än i Danmark. Som Louise Persson skriver: *Vi blev förvånade att Skarhed inte verkade vara informerad om den skandal som uppdagades vid danska riksdagen i november förra året, när det visade sig att dataunderlaget om antalet sexarbetare (som byggde på besök hos en frivilligorganisation) avslöjades vara helt oriktiga och grovt överskattade. Eftersom utredningen jämförde höga siffror i Danmark med låga siffror i Sverige blev slutsatsen att sexköpslagen har minskat gatuprostitutionen, men detta kan inte hävdas om det inte är baserat på korrekt data. Tidigare har Persson meddelat oss att de siffror man stöjer sig mot i jämförelsen med Danmark är grovt förfälskade. Organisationen Reden, en statligt finansierad hjälporganisation har inkluderat hemlösa, knarkare och andra hjälpsökande i statistiken. Dessutom har man dubbelregisterat besökare och lagt ihop flera års statistik som årlig. Dessa oegentligheter har varit kända ända sedan i fjol*⁵⁶. Detta är verkligen talande för kvaliteten på denna ”utvärdering” – och för hur NGO:er gör för att driva upp sina siffror. Men det ger också anledning till att fråga oss om siffrorna från Norge kan vara behäftade med fel också.

”Utvärdering” av sexköpslagens påverkan på sexarbetarna

Som redan angetts under rubriken ”källor” är det föga uppmärksamhet som ägnas åt vad sexarbetarna själva anser om hur sexköpslagen påverkat dem, och den enda sexarbetaren som får komma till tals är en ”korrekt” sådan. Attityden att ignorera ”fel” sexarbetare blir tydligt i rubriken: ”Personerna som **utnyttjas** (min emfasering) i prostitution”. Detta omyndigförklarande av ”fel” prostituerade upprepas något senare, då ”utredaren” finner det ”logiskt” att *de som tagit sig ur prostitutionen är positiva till kriminaliseringen medan de som alltjämt **utnyttjas** (min emfasering) i prostitutionen är kritiska mot förbudet*⁵⁷. Så upprepas det åter igen – sannolikt för att understryka att man inte behöver bry sig om vad dessa ”vileledda” kvinnor som ”inte förstår sitt eget bästa” säger – när ”utredaren” meddelar oss att *[d]e personer som **utnyttjas** (min emfasering) i prostitutionen uppger att kriminaliseringen förstärkt det sociala stigma det innebär att sälja sex. De **beskriver** (min emfasering) att de valt att prostituera sig (alltså har inte) och **upplever** (min emfasering) sig inte vara ofrivilligt utsatta för något (inte är alltså). Även om det inte är förbjudet att sälja sex **upplever** (min emfasering) de sig vara jagade av polisen (inte är alltså). De **upplever** (min emfasering) sig vara omyndigförklarade (inte är alltså, trots att det är precis detta ”utredaren” gör) i och med att deras handlingar tolereras men deras vilja och val inte respekteras. Vidare menar de att man kan skilja på frivillig och tvingad prostitution. Har det någonsin tidigare i modern tid, i en statlig utredning, använts ett så överlägset patroniserande språk om en utsatt grupp i samhället? Följaktligen ignoreras de, efter detta patroniserande refererande av de ”utnyttjade” kvinnornas åsikter, i fortsättningen fullständigt av ”utredaren”. Precis som draget att plocka in Dodillet och Östergren i referenslistan framstår det som inget annat än kosmetika, för att skänka ”utvärderingen” en aura av objektivitet och kompetens.*

Inte nog med att ”utredaren” omyndigförklarar frivilliga sexarbetare genom att mot deras egen ståndpunkt hävda att de ”utnyttjas”, hon menar också att de egentligen inte ens existerar: *Med utgångspunkt i ett jämställdhets- och människorättsperspektiv och med fokus flyttat från utbudet, d v s de prostituerade, till efterfrågan, d v s människohandlarna, kopplarna och köparna som utnyttjar andra människor för att tillgodose sina egna eller andras sexuella behov, **blir uppdelningen i frivillig och ofrivillig prostitution emellertid inte relevant** (min emfasering). Utifrån en sådan ståndpunkt förstår man mycket bättre detta attitydöversitteri mot självvalda sexarbetare som ”utredaren” uppvisar. Sexarbetarna själva förstår inte vad de gör – precis som små barn – det gör istället bara den ideologiskt rätta ”utredaren” och hennes meningsfränder, vilka sitter på en hö-*

54 Skarhed 2010 s 119.

55 Wettre 2011.

56 Persson 2010.

57 Skarhed 2010 s 129.

gre kunskaps piedestal än andra. Detta är, menar jag, djupt kränkande integritetsövergrepp mot människor som inte ska finnas i en statlig utredning.

Men än värre är att ”utredaren” närmast uttalar att det är ”rätt åt” de prostituerade som råkar illa ut. I strävan att utrota prostitutionen hävdar hon nämligen att *[n]är det gäller de personer som fortfarande utnyttjas i prostitution måste ovan nämnda negativa effekter av förbudet som de beskriver närmast betraktas som positiva sett utifrån perspektivet att syftet med lagen är att bekämpa prostitutionen*⁵⁸. Utifrån en sådan position blir det ju också fullt förklarligt varför staten inte bryr sig om ifall de kvinnor som själva valt prostitution råkar illa ut, eftersom det i allt övergripande syftet är att utrota densamma: *Insatserna riktade mot prostitutionen i Sverige syftar, till skillnad från i många andra länder där man arbetar med skadereducering, främst till att bekämpa prostitutionen genom att hjälpa personer att komma ur prostitution eller att sluta köpa sex*⁵⁹. Men, som vi sett, denna cynism i offerandet av många för att ”rädda” få är ju ett tydligt karaktärsdrag hos moraliskt rättroende.

I detta sammanhang kan man tycka att det kunde ha varit av intresse för både ”utredaren” och ”bestäl-laren” att studera prostitutionen i ett vidare sammanhang än ankdammen Sverige. I t ex Thailand, Sydkorea och Kambodja har man infört hårda anti-prostitutionslagar, vilka – precis som sexköpslagen – visat sig verk-ningslösa. Chenda Keo, som delvis utvärderat den kambodjanska lagstiftningen redan ett år efter lagarnas införande, skriver angående de tidigare införda lagarna i Sydkorea: *Hårda lagar och tvingande metoder har inte utrotat Sydkoreas gamla sexindustri. Statistik från Nationella polisbyrån avlöjade emellertid att antalet bordeller gradvis har minskat från 1696 år 2004 till 1061 år 2005 och till 992 år 2006. Intressant nog ökade antalet icke traditionella bordeller, så som karaokeställen, barberarbutiker, kaffehus och massageinstitut som framstår som lagliga verksamheter, till 139.273 år 2006 från 111.663 år 2003. **Industrin har inte minskat utan bara bytt modus operandi** (min emfasering)⁶⁰. Och angående Thailand skriver Keo: *Genomförandet av den thailändska lagen stämde inte upp sexindustrin... Införandet av lagen har tvingat industrin att nyorientera sig bort från direkt prostitution. Bordeller har försvunnit och återuppstått som karaokebarer, massageinstitut, restauranger, fitnessklubbar, ölhallar, go-go barer och bastur. Sex fortsätter att handlas med genom agenter och online*⁶¹. D v s exakt samma fenomen som med sexköpslagen: sexmarknaden försvinner inte, den omgrupperar bara. Keo avslutar också med att i rekommendationerna konstatera att *[e]rfarenheter från andra jurisdiktionsområden har informerat om att prostitution inte kan utrotas endast genom strikt lagstiftning. Tvingande lagar och utövanden kommer bara förvärra situationen för frivilliga prostituerade*⁶².*

Effekter av sexköpslagen som inte ”utvärderades”

För att det inte ska råda någon tvekan om vad det är som ska ”utvärderas” med sexköpslagen så meddelas att vårt uppdrag [har] varit att undersöka vilken betydelse förbudet mot köp av sexuell tjänst har haft för utvecklingen av prostitution och människohandel för sexuella ändamål⁶³. Det är en väldigt märklig begränsning, eftersom det borde vara självklart att man utvärderar också andra fenomen som lagen kan tänkas inverka på. Ett sådant nämner ”utvärderingen” självt, då det meddelas att man i invändningarna mot sexköpslagen ansåg att det fanns en risk för att förbudet skulle urholka rättsmedvetandet och minska respekten för andra regler och lagar⁶⁴. Detta är en väldigt uppenbar risk, som man tidigt såg från dem som var kritiska, eftersom uppenbarligen många människor skulle tycka att denna uteslutande normerande lag – utifrån moralistiska ståndpunkter⁶⁵ – underminerar förtroendet för svensk lagstiftning, på samma sätt som t ex Nürnberglagarna undergrävde förtroendet för tysk lagstiftning hos många. Att döma av många av kommentarerna på Newsmill och i nättidningen Sourze så är det ingen ovanlig företeelse att sexköpslagen urholkat förtroendet för den svenska riksdagens förmåga att stifta vettiga lagar i Sverige, men det är för begränsade forum för att mäta en eventuell totaleffekt.

58 Skarhed 2010 s 130.

59 Skarhed 2010 s 16f.

60 Keo 2009b s 22.

61 Keo 2009b s 24.

62 Keo 2009b s

63 Skarhed 2010 s 49.

64 Skarhed 2010 s 61.

65 Att vi verkligen talar om en moralistisk lag utreder Dougherty: *Skarhed menar vidare att man under utredningsarbetet har plockat bort känslorna, och det här är ingen utredning som sysslar med moralfrågor. Men eftersom den ideologiska utgångspunkten utsäger att prostitution är ”ovärdigt” (en moralisk ståndpunkt) i ett jämställt samhälle, och eftersom ett av motiven till att införa sexköpslagen syftat till att ”fylla en normbildande funktion” (en moralisk funktion), är sexköpslagen per definition en moralallag.*

Ett påstående som också gjordes angående lagens påstådda kommande positiva effekter var att densamma skulle påverka förhållandet mellan kvinnor och män mot ökad jämställdhet mellan könen⁶⁶, men i hela ”utvärderingen” finns inte tillstymmelse till försök till någon utvärdering av detta påstående. Och man frågar sig verkligen varför inte ”utredaren” tittat på detta. Visserligen sägs det inte ha ingått i uppdraget, men hade där funnits någonting som på något sätt kunnat fås till att bekräfta att lagen haft en positiv påverkan på jämställdheten mellan könen så misstänker man starkt att det hade basunerats ut.

En tredje effekt som borde ha utretts, som redan har berörts ovan, är om sexköpslagen – likt ”kriget” mot prostitutionen i New York under Guiliani – i själva verket har ”cementerat” sexarbetet bland de sexarbetare som flyttade inomhus efter lagens införande, och en fjärde är hur sexköpslagen har inverkat på det faktum att Sverige seglat upp som ett av världens mest våldtäktstata länder⁶⁷ sedan lagen infördes. Redan kyrkofadern Augustinus av Hippo – som var en minst lika inbiten prostitutionsmotståndare som dagens radikalfeminister (redan år 301 exkommunicerades alla prostituerade ur kyrkan⁶⁸) – ansåg på 400-talet att undertryckande av manlig sexualitet kunde ha en förödande inverkan. Han skrev: *Hororna är smutsiga och smyckade med skändligheter, i kopplarnas makt är de pestens avkomma. Men hororna avleder människors oordning och många lustar.* Och så la han till: *Förbjud prostitutionen...och du för ner samhället till kaos genom otillfredsställda lustar*⁶⁹. Naturligtvis är det ingen trevlig tanke att tänka att det eventuellt skulle kunna ligga något i det Augustinus skriver, men med tanke på hur våldtäktsutvecklingen gått – så att vi har mer än fyra gånger så många anmälda våldtäkter som jämförbara länder – så borde det ha påkallat ett utredande av eventuella kopplingar. Men eftersom hela syftet med ”utvärderingen” är att höja sexköpslagen till skyarna – inte att utvärdera – så undviker man sådant som kan blotta de negativa effekterna.

Det är här som ”utvärderingen” faller som en sten i en avgrund, eftersom man inte gör en tillstymmelse till att utvärdera vare sig de påstådda fördelar som sexköpslagen skulle föra med sig, de nackdelar som befarades eller annan eventuell påverkan som kan tänkas. Visserligen så ska vi tro att man utvärderar den normbildande funktion som lagen antogs innebära – men som vi sett så kan man inte påvisa att ens det har skett – och att den skulle tydliggöra att prostitution inte är socialt acceptabelt⁷⁰. Men det senare är verkligen inget som det krävs en sexköpslag för. Prostitution har varit socialt oacceptabelt i västerlandet ända sedan kristendomen tvingades på människorna i 300-talets Rom⁷¹ och det stod klart för människor långt innan införandet av denna avdammade medeltidsförordning 1999.

Till slut är det också, ur ett sexualpolitiskt perspektiv, intressant att ”utvärderingen” också medger att lagen mot koppleri inte har ett dugg att göra med omsorg om prostituerade kvinnor. Istället säger man som så, att [*k*] *riminaliseringen av koppleri syftar till att motverka prostitution*⁷². Vi har alltså i vårt land **inga** lagar, utöver de som generellt handlar om att våld och tvång är förbjudet, som är till för sexarbetares fromma, annat än om de väljer att göra det enda politiskt korrekta: Nämligen att ge upp sina drömmar om att förbättra sin situation, sluta i prostitutionen och ”gå fot” i samhällets koppel – och därmed nöja sig med att de inte ska kunna få tillgång till alla förmåner som de vilka bestämt att ”hororna” ska veta sin plats kan njuta.

Denna sk ”utvärdering” är ett skräckexempel på hur svensk politiskt styrd underlagsproduktion utgör grunden för svensk sexualpolitik idag. Agustín & Persson skriver t ex: *Det är allt igenom viktig kritik som inte kan viftas undan som om det blott handlade om värderingar. Det är mer än så som står på spel, som den vetenskapliga integriteten som alltid måste genomsyra det offentliga utredningsväsendet, eftersom det utgör själva basen i de demokratiska processer där lagstiftare tar vid. När det misslyckas är det ett hot mot demokratin*⁷³. Och ett misslyckande är det, vilket Dodillet pekar på: *Skarheds två år av undermåligt utredningsarbete har kostat skattebetalarna mycket pengar. Och ännu mer pengar hotas att slösas på ideologiproduktion. Utredningen har föreslagit att inrätta ett statligt kunskapscentrum mot prostitution och människohandel. Frågan är om ett centrum som utgår från vad Skarhed kallar för ”den svenska synen på prostitution”, kan någonting annat än att bekräfta ”självklara slutsatser*⁷⁴.

Intressant nog har det Australiensiska ”Office of the Prostitution Licensing Authority”, under Principal Po-

66 Skarhed 2010 s 70.

67 Wase 2008 s 267, Kelly & Lovett s 4.

68 Wase 2008 s 87,

69 Wase 2008 s 87.

70 Skarhed 2010 s 70.

71 Wase 2008 s 154ff..

72 Skarhed 2010 s 87.

73 Agustín & Persson 2010b.

74 Dodillet 2010.

licy Officer Bob Wallace också gjort en utvärdering av den svenska sexköpslagen⁷⁵, ”den svenska modellen”, och även den undersökningen underkänner Skarheds så kallade ”utvärdering”. I den avslutande slutsatsen skriver utredaren: *De tillgängliga bevisen lever inte upp till den vida utropade retoriken kring den svenska modellens succé i att i praktiken eliminera prostitution. Även det bästa som den svenska regeringens egen Skarhed-rapport kan slå fast är att prostitution inte har ökat i Sverige. Knappast ett alarmerande stöd. Det finns vissa bevis för att förbudet mot köp av sexuella tjänster har drivit sexindustrin under jorden och att sexarbetare känner sig mindre säkra och ser sig själva som utsatta för större risk för våld. Lagen skyddar inte sexarbetare som lämnats i svårigheter som ett resultat. Trafficking sammanblandas med prostitution, så att alla migrerande kvinnor engagerade i prostitution måste vara offer för trafficking och exploatering. En av de värsta effekterna har varit att marginalisera en redan stigmatiserad grupp i samhället. Sexarbetare har beskrivit hur de känner sig som andra klassens medborgare och de infantiliseras genom att få höra att de omöjligt frivilligt kan ha valt att inträda i sexindustrin. De är inte prostituerade, och verkligen inte sexarbetare, utan prostituerade kvinnor. De får höra att de är kraftlösa offer för manligt våld och exploatering, även om de är inkapabla att förstå det själva, på grund av falskt medvetande syndrom. Deras egna åsikter och erfarenheter nonchaleras. De avhändas sin autonomi och självbestämmande som individer. Detta är oförenligt med principerna för en liberal demokrati. Motsatt respekterar en skademinimeringsmodell vuxnas rätt att fritt välja att inträda i sexindustrin men sätter in verktyg för att bättre skydda hälsa, säkerhet och välfärden hos sexarbetare och kunder*⁷⁶.

Även den italienska forskaren Daniela Danna kommer fram till en helt annan analys än den tillrättalagda som görs i Skarheds "utvärdering". Hon konstaterar, att prostituerade som kallats att vittna mot kunder *alltid uttalat sig till förmån för den anklagade*⁷⁷. Något som måste betecknas som högst anmärkningsvärt med tanke på att lagen utgår från att kunden utövat "våld" mot kvinnan. Inte heller har någon undersökning av sexköpsbrott någonsin lett till uppdagande av något mer allvarligt brott⁷⁸. Vidare konstaterar hon att lagen misslyckats i sina syften, att minska och eliminera prostitution: *[E]xistensen av en expanderande marknad på Internet pekar inte direkt mot ett uppnående av lagens mål*⁷⁹. Lagen har också lett till att den viktiga informationskanal som kunder utgjort för att uppdaga prostituerades missförhållanden har försvunnit⁸⁰. *Sammantaget var det svenska beslutet att förbjuda prostitution genom att endast kriminalisera kunden kulmen på en mycket rigid abolitionism och följer vägen tagen före 1998 av hårdare lagar och intensifiering av polisaktioner mot extremt begränsad gatuprostitution. Det påstådda objektivet för lagen, det abolitionistiska målet att eliminera prostitution för att så minska våld mot kvinnor och stoppa kvinnor från att reduceras till sexuella objekt för manligt nyttjande och konsumtion (vilket händer också utanför prostitution) har så långt inte uppnåtts, och även förminskande av prostitution kan inte bevisas. Och även om prostituerade, officiellt, inte är brottslingar, så ses de i praktiken som sådana. Om de vägrar att sluta prostituera sig själva ses de som förrädare mot det kvinnliga könet. Tolkningen av svensk prostitutionspolicy som inte unik, utan jämförbar med alla andra länder som agerar mot prostituerade, en tolkning hävdad av Dodillet och Östergren, bekräftas av denna studie, särskilt av intervjuerna som beskriver socialtjänstens handlingar. Slutligen, de som påstår att de försvarar kvinnor genom att förbjuda prostitution är i själva verket döva gentemot dessas röster vilka beslutar sig för att prostituera sig själva och i denna aktivitet se många positiva aspekter, erbjudandes en service och skapandes många kontakter – inte exklusivt sexuella – med kunder som eftersöker sex och mänsklig kontakt*⁸¹.

Det framstår ju som ganska ynkligt, att den svenska staten inte kan få fram en vetenskapligt hållbar utvärdering av sin egen lag, vilken tvärtom blir utsatt för vetenskaplig kritik från andra länder. Istället låter man, precis på samma sätt som i totalitära system, en politiskt korrekt undersökning konfirmera de rådande ”sanningarna”. Skarheds ”utvärdering” ska enbart bekräfta den ideologi som är politiskt korrekt i nymoralismens Sverige. En nymoralism som uttryckligen ”dumpar” de sexarbetare som är ”fel” (frivilliga) och som bara tolererar ”rätt” prostituerade. D v s dem som ångerfyllt bekräftar den oklanderliga syn som svensk prostitutionslagstiftning ger uttryck för. Att ”utvärderingen” också långt ifrån är en isolerad företeelse har visats av bl a Susanne Dodillet, i hennes avhandling⁸², och det framgår också av bilagorna 3 och 9 i denna bok. Denna ”utvärdering” riskerar också att göra så att många människor kommer att känna föga förtroende för Anna Skar-

75 Wallace 2011.

76 Wallace 2011 s 19.

77 Danna 2012 s 86.

78 Danna 2012 s 89.

79 Danna 2012 s 89.

80 Danna 2012 s 91.

81 Danna 2012 s 91f.

82 Dodillet 2009.

heds förmåga att förutsättningslöst och opartiskt granska anmälningar till henne som justitiekansler, eftersom hon så slaviskt följt den politiska korrektheten som regeringens ”utredare”.

I snart 2000 år har kyrkan försökt utrota ”syndig” sex, och då har deras kamp mot prostitutionen varit central, utan någon som helst framgång. Tvärtom har istället den politiken lett till allehanda häxjakter och moralpaniker som bara ställt till elände. Och fenomenet sexhandel fortsätter att existera, eftersom detta handlar om evolutionär adaptation hos mänskligheten, och att personer idag kan vara så urbotade korkade att de tror att de kan genomföra det kyrkan misslyckats med visar bara vilken nivå som vår prostitutionsagenda ligger på; nämligen dumhetens! Och precis som den policy som Sveriges riksdag idag kopierar från den medeltida kyrkan så kommer den bara att skapa elände. Sexköpslagen har gjorts till en "nationell stolthet"⁸³ – sedan välfärdssamhället rämnat – som måste försvaras med samma metoder som totalitära stater använder. *Att Sverige skulle vara något slags föredöme i världen när det kommer till prostitution... är skrattretande*, som Anna hos Petra Östergren säger⁸⁴.

---

83 Danna 2012 s 90.

84 Östergren 2006 s 209.